PÄÄSTEARMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL WILLIAM BOOTH, ASUTAJA HENRY BOWER, TERRITOORIUMIKOMANDÖR

Nr. 107 Juuni 1938 10. aastakäik.

„Taevad jutustavad Jumala au, ja taevalaotus kuulutab tema kätetööd.“

(Laul 19 : 2)

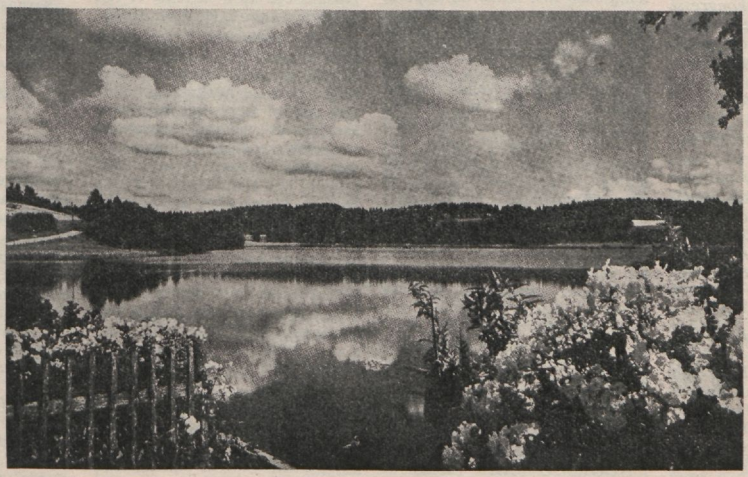

„Jehoova käsuõpetus on laitmata, ja jahutab hinge, Jehoova tunnistus on tõsine, ja teeb rumala targaks.“

„Jehoova käskimised on õiged, mis rõõmustavad südant: Jehoova käsk on selge, mis valgustab silmi.“

(Laul 19 : 8—9)

PÄÄSTEARMEE

Rahvusvaheline staap, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti staap, Tallinn,
Narva maantee 56—8.
(Telef. 302-61.)

Peasekretäri märkmeid.

Kirjutanud kolonel R. Sjöblom.

Ku ma nüüd kirjutan esmakordselt neid märkmeid „Sõjahüüule", tahan saata südamlikumaid tervitusi kõigile seltsilistele ja sõpradele Eestis. Loodan, et lühikese aja pärast meil on võimalik kohtamiseks ja õnnistuste jagamiseks meie oma hingedele ja teineteisele vaimustuseks.

MEIE JUHID, KOMANDÖRLEITNANT JA PROUA BOWER, külastasid Tallinna I ja Tallinna II korpust maikuu alul. Koosolekud olid suureks õnnistuseks ja komandörid ise rõõmustasid oma külaskäigu üle. Peale seda komandör reisis kontinendile, kus ta võttis osa kindral Evangeline Boothi suurtest koosolekutest Zürichis, aidates kaasa tõlgina. Koosolekuid peeti taevaminemise pühal suures telgis, mis mahutab 650 inimest.

PÄÄSTEARMEE LÄTIS pidas Riias oma kongressi 12.—17. mail. Kongressi juhatati komadör K. Larssoni poolt Rootsist. Palju hingi otsis päästmist ja pühitsust risti juures. Komandör reisis Tallinna kaudu ja tal oli võimalik kohata adjutant Thyréniga, mõlematele rõõmuks.

KONGRESS EESTIS on maikuu lõpul ja juhatatakse väljasekretäri, kolonel-leitnant William Mohelli poolt. Usume, et meie väike kongress on rikkalikuks õnnistuseks ja ülesehitamiseks meie väikesele hulgale armsas Eestis.

MEIE OOTAME HUVITAVAT KÜLASKÄIKU ROOTSIST. Adjutant Nils Petersson meeskvartetiga Kumla korpusest külastavad Tartut laupäeval, 25. ja Tallinna pühapäeval, 26. juunil. Kumla kvartett on hästi tuntud Rootsis ja teistel maadel, oma hea laulu ja muusika pärast. Adjutant Petersson on Eestis tuttav, sest ta oli ju juhataja Tallinna I korpuses. Loodan, et seltsilised ja sõbrad kasutavad juhust adjutant Peterssoni ja Kumlakvarteti kuulamiseks.

KONGRESS SOOMES peetakse 30. juunist kuni 3. juulini, mida juhatab staabiülem, komandör McMillan ühes abikaasaga.

Kellele loodad sina — enesele vôi Kristusele?

Kirjutanud kojuläinud komandör S. L. Brengle.

„Mul on küllalt läbielamusi teadmiseks, et tundmised ei tähenda palju, ja ma tean, et sügaval südamepõhjas on rahu ja kindlustunne, mis ei olnud seal, kui külastasin teie koosolekuid möödunud nädalal. Tunnen, et minu rahu ja usk peavad saama proovitud, enne kui võin olla täiesti kindel eneses."

Nii kirjutas mulle keegi väga andekas noormees ja neis sõnus on näha lonkav ja segatud usk ja nõrk kiusatus vanalt „pealekaebajalt".

Loomulikult proovitakse alati meie „usk ja rahu", meie ei pea vaatama neist mööda, vaid vaikselt ja rahulikult võtma vastu sarnaseid proove, sest usuproovi läbi õpime kannatust ja meie iseloom saab selle läbi täielikuks. Jakobus räägib sellest esimeses peatükis oma kirjas:

„Minu vennad, pange selgeks rõõmuks, kui teie mitmesugüste kiusatuste sisse satute. Ja mõistke, et teie usk, mis on läbi katsutud, saadab kannatust, aga kannatusel olgu täieline töö, et teie võiksite olla täiesti vagad ja ilmalaitmata, ja et teil ühtegi ei puuduks . . . Õnnis on mees, kes kiusatust kannatab, sest kui tema saab läbi katsutud saanud, siis peab ta elukrooni saama, mis Issand on tõotanud neile, kes teda armastavad."

Jakobus on õnnelik selle üle ja manitseb oma vendi, et nad oleksid rõõmsad, kui tulevad kiusatused. Mitte, et kiusatused (proovid) iseenesest oleksid nimetamisväärt, kuid tagajärg on auline. Peetrus ütleb meile, et kui rõõmustame päästmisest usu läbi; seal, kus see peab sündima, kannatame meie kurvastust mitmesuguste proovide all, selleks, et kui meie usk on vastupidav proovis — mis on rohkem väärt, kui kuld, mis kaob, ja siiski proovitakse tulega — peab saama kiituseks, auks ja austamiseks, kui Jeesus Kristus ilmub. (1. Peetr. 1:6, 7.)

Nii siis selle noormehe tunne, et tema „usk ja rahu" saab proovitud, on täiesti õige ja normaalne, kuid ta sõnad „enne kui võin olla täiesti kindel enesele", näitavad lonkavat ja nõrka usku ning kavalat kiusajat. See tahab katsuda vähehaaval pöörata ära tema pilke Jeesuselt enese „minale". „Sa ei või olla kindel enesele," sosistab ta, ja peaaegu teadmatult vaatab noormees enesele — selle asemel, et ta vaataks Jeesusele.

Meie kunagi ei või olla kindlad enesele, kuid täiesti, kõikumata kindlad meie Lunastajale ja Issandale. Saame kiusatud, kuid kunagi ei jäeta meid üksinda. Nii nagu ta oli kolme heebrea noormehega Nebukatneetsari käsul seitsmekordselt tuliseks köetud ahjus, nii on ta ka meiega. (Taan. 3:25.)

„Mina olen sinuga; ära vaata mitte enese ümber, sest mina olen su Jumal, ma teen sind tugevaks, ma aitan sind ka, ma pean sind ka üles oma õiguse parema käega". (Jes. 41:10), on ta auline kinnitus. *„Ei taha ma sinust maha jääda ega sind ei paigast mitte maha jätta".* (Ebr. 13:5.) *„Teile ei ole veel muud kui inimese kiusatus kätte tulnud; aga Jumal on ustav, kes teid ei lase kiusata enam, kui teie suudate kanda, vaid tahab kiusatusega ka otsa teha, et teie suudate kanda".* (1. Kor. 10:13.)

Meie õnnistatud Issand oli oma lihapäevil „kiusatud kõigis otsekui meiegi," ja tal on „kaastundmus meie nõrkustes," ja ta võib aidata meid, kui meie selle asemel, et vaatame enesele ja väriseme vaenlase ja tema armee ees kartuses ja kahtluses, julgelt ja alanduses vaatame Jeesuse nimel üles meie Isale, kes on vägede Issand.

Meie võime tema nimel kohata, mida kardame, ja ära ajada vaenlase, sellega, et näidata lepitusverele, mis valatud meie eest, julge tunnistuse läbi ja pühendamise läbi, kes valib surma kahtluse ja ärasalgamise asemel. (Ilm. 12:10, 11.)

„Vaata, üks on meie Jumal, keda meie austame, see on vägev meid ära päästma: põlevast tulekahjust ja sinu käest, oh kuningas, võib ta ära päästa. Aga kui ta ei võta päästa, olgu sulle teada, oh kuningas, et meie ei võta su jumalaid mitte austada, ega kummardada kuldkuju, mis sa lasknud püsti panna." Tahame põleda, kuid ei taha alluda. Nad ei armastanud oma elu nii, et oleksid põgenenud surma eest. See on tõeline pühendamine, see on kindel alus kõikumata usule. Nad ei lootnud enesele, vaid elavale Jumalale ja abi tuli. Halleluuja!

See on hingevaenlane, kes kiusab meid vaatama kartusega vastu mõnele proovile, mis kunagi ei tule, enne kui võime käia täielises rahus. Kiusatused tulevad, kuid meie Issand on meile ligi ülevoolava armuga, kui need tulevad, siis läheme edasi tema jõus ja alaliselt vaadates üles temale.

Need on „kuradi kavalad nõud" (Ev. 6:11), et hirmutada meid homse päeva eest. See on tema viis nõrgendada usku ja pöörata ära pilgud Jeesuselt.

Raskused võivad kas tulla või mitte. Kuidas see ka on, meie ei ole üksinda, meil ei ole vaja karta, ehk küll kartuse kiusatus võib meid kohata.

„Tule mu juurde, siis tahan ma su liha lindudele, mis taeva all ja elajatele, mis välja peal, anda," ütles hiigelsõjamees Koljat pilkavalt väikesele Taavetile.

„Sina tuled mu juurde mõõgaga ja piigiga ja odaga," vastas Taavet, *„aga mina tulen su juurde vägede Jehoova, Israeli väehulkade Jumala nimel, keda sina oled laimanud."*

Issand oli Taaveti kilp. Kui vilistide võitleja lähenes Taavetile, jooksis noormees talle vastu ja võitis teda Issanda nimel.

Sarnasel viisil peame meiegi kohtama kartust ja vaimlist vaenlast; kahtlusi ja kiusatusi võidame Issanda Jehoova nimel, ruttame neile vastu, kuid lootust ei tohi panna enesele, vaid peame olema „tugevad Issandas ja tema kanges väes."

Paulus võis õppida tundma, mida mure ja hädaoht tähendab. Ta ütles, et *„püha Vaim igas linnas tunistab ja ütleb, et köidikud ja viletsused mind ootavad. Aga mina ei hooli sest midagi, et mina aga oma olukorra rõõmuga lõpetan ja ameti, mis ma olen saanud Issanda Jeesuse käest."* (Ap. t. 20:23, 24.) Edasi kirjutab ta: *„Sest mina olen see peale julge, et ei surm ega elu, ei inglid, ei vürstid ega vägevad, ei see, mis praegu, ega mis tulev on; ei kõrgus ega sügavus, ega ükski mu loom ei või meid lahutada Jumala armastusest, mis on Jeesuse Kristuse, meie Issanda, sees."*

Tema lootus hingas tervelt Issanda muutmatusel ja armastusel, sellepärast ei tundnud ta hirmu ühegi inimese ees, ei mingisuguse kiusatuse või proovi ees, mis kohtas teda. Halleluuja!

NOORSOO PÄEV TALLINNAS on oodatav kohe peale kongressi Soomes. Suur hulk skaute ja gaide, niihästi vanemaid ja nooremaid päästeohvitsere, sõdureid ja sõpru sõidavad Tallinna, kus nad viibivad mõned päevad, pidades ka koosolekuid ja demonstratsioone. Rahvuslik noorsoo-sekretär, major Emerik Olsoni, on reisujuht. Usume, et see on suureks vaimustuseks meile ja meie tööle.

Usalda Jumalat!

MAAILMA VALGUS.

„Uskuge valguse sisse, nii kaua kui teil on valgus, et teie saate valguse lapsiks.“ (Joh. 12:36.)

„Mina olen maailma valgus,“ tunnistas Jeesus enesest, tarvitades seejuures pilti, mis meile, põhjamaalasile, on arusaadavam, kui paljudele teistele. Meie külmal ja pimedal ajal pika talve jooksul meie igatseme valguse tagasitulekut, mil päevad muutuvad pikemaks ja päikesekiired soojendavad ning äratavad ellu surnud looduse. Meie tunneme rõõmu kevadest ja vaatleme, kuidas õied ilmuvad, kuidas puupungad paisuvad, ja kuidas õhu tiivutatud hulk, kes lume ja jää eest otsinud varju lõunamaadel, tulevad tagasi, täites kogu õhu oma lauludega.

Ei hinnata mitte ainult soojendavat ja eluandvat mõju. Haiglates ja sanatooriumites on tuhandeid haigeid, kes tervitavad päikest tema tervendava jõu pärast. Ja purjetaja suurel, laial merel vaatab üles

hiilgava ketta

poole, tänades abi eest kursi pidamises eesmärgile, kindlasse sadamasse, jõudmisel.

Kas Jeesus oleks võinud paremini teatada oma ülesandest maailmas, kui ta tegi seda võrreldes end valgusega? Sest, mida ta tahtis ja veelgi tahab, on soojendada, äratada elule, põletada, aga ka tervendada, aidata ja juhtida.

Kui kunagi on olnud tarvis kuulda kõnet ühest, kes võib ühendada purunenud südameid ja tahtmiseid, siis on see tarvis just nüüd. Kõikjal valitseb lahkmeel ja arusaamatus teineteisest. Rahvas tõuseb rahva vastu, klass võitleb klassi vastu, partei partei vastu, tugev rõhub nõrka, ja rusikaõiguse aeg nagu seisaks ukse ees. Traktaadid ja

Kirjutanud kapten Inga Dahlberg Rootsist

paktid, keeldused ja aliansid on näidanud, kui vähe nad suudavad. Abi on ainult Tema juures, kes on Ainuke, kes võib luua „rahu maa peale ja inimestest head meelt“.

Jeesus ütles: „Mina olen tulnud, et

neil peab elu olema

ja kõik rohkesti.“ Milline auline tõotus!

Mitmed inimesed elavad kahjuks ainult poolikut elu. Nende ihud on küll terved ja tugevad ja karastatud; kuid rikas, soe elu, mida hing peaks elama, on surnud. Nad on võõrad kõigele aurikkusele, mida Jumal tahab anda. Aga nii, nagu Jeesus kord äratas Laatsaruse surnust, võib ta täna äratada inimhinge surmast elule, põletada oma Vaimu tulega kõik südamekurjuse ja parandada oma hella käega patust löödud haavu. Ta tahab aidata igaüht, kes annab end tema uuendustööle, et ta jõuaks üle elu tormisest merest aulisele sihile: ühendusele temaga, sest ta on öelnud: „Isa, mina tahan, et seal, kus mina olen, ka nemad peaksid olema, keda sa mulle oled andnud.“

Kuid mõtlemine asjale üldiselt toob vähe kasu. Sina pead mõtlema enesele, ja mina enesele. Ülaltoodud kirjakoht on antud igaühele isiklikult. Usu Valgusesse! Usu Jumalasse! Sellega ei mõelda, et peame ainult uskuma Jumala olemasolu, ja et „küll ta kord halastab end vaese patuse üle“, ilma et ma usalduses

annaksime kogu oma elu

kõigega, mida ta sisaldab — temale.

Võib-olla seni on kõik olnud sulle vaid kompromissiks. Osalt oled sa usaldanud Jumalat, osalt oled arvanud mõistvat end paremini! Järeldus oli vaid sisemine rahulolematus, lüli eluga, mida oleksid pidanud võtma vastu annina, on muutunud sulle koormaks. Lase nüüd, et Jumal üksinda aitaks sind, ja sa näed, et kõik läheb hästi. Lase teda saada sind tervelt, seni kui „sul on valgus“, kuni veel kestab su päev, seni kui veel omad jõude. Kui oled olnud kunagi päris haige või väsinud, tead sa, mida tähendab, kui ei suudeta rääkida. Sarnastel tundidel kui ka tervisepäevil on hea, kui südames võib ohata taevase Isa poole, teadmises et tema „halastab nende peale, kes teda kardavad.“

„Aga oleme meie lapsed, siis oleme meie ka pärijad,“ ütleb Paulus, ja see tõotus maksab ka meile. Meie pärime taeva ja õndsuse. Meie saame siis näha, mida oleme uskunud. Kord meie näeme oma Päästjat ja Lunastajat „palgest palgesse“.

Hääl noortele.

Sina, noor mees või naine, kes astud ellu ja algad elurada, sinule on need sõnad täna.

Sa tahad saada millekski, oled otsustanud töötada ausalt, kasutada kõik oma jõudu. Sul on usku tulevikku ja võibolla oled teinud suuri ja ilusaid tulevikuplaane. Mööduvad aastad, täis tööd ja õppimist, on sulle õpetanud, et praegusel ajal peab jõudu pingutama ja kokku võtma üheks sihiks, kui võid vastu seista vahest väga tugeva konkurendile. Sa oled näinud seltsilisi, kes kaotanud sihi, võibolla sa ise oled pettunud, kaotades šansi, süüdistades end sellega, et oled olnud liig usklik. Sa oled sellepärast otsustanud, et alguses heaga, aga kui see ei lähe, siis kuidagi ikkagi raiuda teed läbi elu, kuni saavutad sihi, mida seadnud omale ette. Ka teised inimesed on sulle nõu andnud. Juba koolis kuulsid, et oma tahte ja jõu läbi võid saada sihile, ja nii on ka sinu otsus.

Sinu teel oled tihti kohanud sõna usku. Sa oled ka otsustanud olla hea kristlane, aga sinu töö on kutsunud sind ja nõudnud sult täiesti teisi asju. Sa oled küll saanud aru, et kristlikkus on hea, aga et saada kätte õige sihi elus, peab töötama. Sellel juhul ei aita mingi kristlikkus, mõtled sa, see võib jäada hiljemaks, kui sul on rohkem aega. Ja, võibolla oled kartlik mõeldes kristlikkusele, et see võib purustada sinu tulevikukava. Sa oled kuulnud räägitavat, et selles peitub nii palju eneseärasalgamist ja selle juhatus paistab viivat sinu hoopis teise kohta, kui sinu kavad.

Tahan öelda sulle kaks asja: Sa töötad asjata terve oma elu, kõik sinu kogutud energia ei jätku, et tuua sulle, mida soovid, kui sa ei võta Jumala ja sinu Päästja sõnu kaasa teele ja kõigest jõust katsud elada nende järele. Elu Jumala tahte järgi, ja Kristuse sõnad annavad sulle õigusepäranduse ja ka ajalikku õnne ja edu, kui nad on ühendatud Jumala tahte ning nõudmisega, ja see on palju ülem kui see õnn ja edu, mida sa ise mõelnud. Aga, ütled sa, ma tunnen ja näen nii palju inimesi, kes oma enese jõus saanud niihästi rikkaiks kui ka suuriks ja õnnelikeks, ilma et nad oleksid küsinud Jumala sõna järele. Tahan esiteks ütelda: Sa ainult ei taha saada õnnelikuks, vaid ka jääda õnnelikuks ja ka lõpetada õnnelikult. Kui sa võtaksid aega, et lähemalt vaadata ja uurida suuri ja rikkaid mehi, kes elavad ilma Jumalata, siis sa leiaksid, milliseid suuri läbikatsumisi ja õnnetusi neil sageli tuleb kanda. Kas säärast õnne oled mõtelnud endale? Oled näinud kui paljud neist on lõpetanud oma elu, kas see on õnn, mida oled unistanud?

Sellepärast, kui sa tahad saada täiesti õnnelikuks elus, võta head nõu: alga kohe, et uurida Jumala tahte järgi ela ja tegutse selle järele, siis saad kogeda kui tõsised on Päästija sõnad. „Nõudke esiteks Jumala riiki ja Tema õigust ja seda kõik peab teile pealegi antama.“

Algus 4. lhk.

võibolla mõnele pimedust, oma mina surma. Ainult siis, kui oleme Kristusega ristilöödud, võime saada osa ülestõusmiselust. Igaüks võib mingil viisil aidata kaasa, et Kristus Kolgatalt ülendatakse maailma Päästjaks. Jumal näitab meile teed.

Kas elu on väärt elada? Lase see saada tarvitatud Jumalast! Ole sõnakuulelik tõotusele: „Teid peab väega kõrgest täidetama, ja teie peate olema minu tunnistajad!“

Võitja.

Kuidas sõdib manitsus: „Võida kuri ära heaga!“ vastu meie iseloomule. Et ära võita kuri heaga! „Ei,“ ütleb loomulik inimene, „on keegi kuri, halb minu vastu, olen ka mina sedasama.“ See on lihameel ja tee. Selleks pole tarvis mingit manitsust, see tuleb nagu iseenesest. See on juba sündimisest kaasas. Aga nüüd tuleb meie Jumal ja Isa oma päästvas armastuses meie juurde ja ütleb: „Ära tee lihatahtmise järele, vaid võida kuri ära heaga. Ära tasu kellelegi kurja kurjaga, vaid katsu teha head sellele, kes on sinuga halb. On keegi ebalahke sinu vastu, üllata teda sõbraliku pilguga ja lahkete sõnadega. Kui keegi on kade sinule, võida teda, soovides talle südamest kõike head. Ehk on tal edu milleski ja kiitleb sellest sulle, võta ta rõõmust osa.“ See on tõeliselt uus tee, Jumala tee, seda ta on seadnud kõigi oma lastele ja rõõmustab väga, nähes neid kõndimas sellel. Sellel teel tunned end ise rahuldatuna ja õnnistatuna ja võid saada ka teistele rõõmuks ja õnnistuseks.

„Ja, see on võit, mis on võitnud maailma, meie usk.“ — „Kõigis selles saame aulise võidu selle läbi, kes meid on armastanud.“

Kas elu on väärt elada?

Sain kord kelleltki noorelt mehelt kirja, kelle lapsepõlve ja noorusaega olin jälginud samasuguse huviga, nagu oleks ta mu oma poeg. See oli teade tema noore naise äkilisest surmast. Vaevalt ühe aasta oli kestnud nende õnn, mis nüüd nii korraga katkestati. Kirjutasin talle kohe mõned sõnad troostiks, lisades juurde mõned salmid Pühast Kirjast, mis olnud mulle endale mitmel korral troostiks pimedatel aegadel.

Ta algas oma kirja, andes üksikasju oma suurest kaotusest ja siis jätkas ta: „Teil on võimata saada aru, mis see tähendab minule. Meie olime nii õnnelikud, Minu armas abikaasa oli nii hea, ja meie pulmadest peale, natuke vähem kui aasta eest, oleme elanud ainult teineteisele. Teie ei või kunagi aimata, mida ta tähendas mulle. Ta oli minu elu. Ja esmaspäeva õhtust peale, kui ta viimane kord surus mu kätt ja oma viimaste jõududega ütles: „Ma pean minema! Mu süda lõhkeb, kui pean jätma sind, kuid olen selles kindel, et Jumal ei ole teinud eksitust. Tema on sinuga, ja ühel päeval viib ta ka sind minu juurde," olen tundnud, nagu mu süda tahaks lakata töötamast. Uuesti ja uuesti olen küsinud endalt: „Kas elu on väärt elada?" Ja tundub nii, nagu kuskilt tuleks vaikne vastus, et see on küll väärt, ehkki mu süda on kangestunud valust. Võibolla teie võiksite öelda mulle, mida ma peaksin tegema, ja kas mu elul ja tööl tõesti on mingit sihti, või on kõik asjata?"

Mõni võib-olla ütleb, et mul on vale, kuid ma usun kindlasti jumalikkusele, mis juhib meie elu. Kui Jumal kord on kutsunud meid jälgima teda, siis meie kunagi ei või hiljem öelda, et ta võtnud oma käe meilt. Midagi ei tule meile kahjuks. Kõiki, keda Jumal armastab, karistab tema. Meie võime eksida, meie võime lahkuda temast, meie armastus tema vastu võib jahtuda, aga tema headus ja heldus jälgivad meid kogu eluaeg. Usun, et Jumal sarnase kannatusega, kui see, tahab saavutada kindla sihi, isegi siis, kui see on meile raske kanda. Ka see on näide tema alati kestvast headusest ja armastusest. See on minu veene ka selle noormehe elujuhtumises.

Tahan jutustada midagi tema elust. Ja kindlasti mõistab igaüks, et mul on teatud alus tõendada, et see oli Jumalast heakskiidetud, kui ta laskis noormehe ellu tulla sarnase raske kannatuse.

Lapsepõlvest alates tundis Peeter eluteed. Kui ta oli vaid väikene poiss, jäeti tema ema üksinda ellu maailma — lesknaine ilma sissetulekuteta ja ilma sõpradeta. Töötades hommikust kuni hilja õhtuni, pestes teistele pesu, ta teenis nii palju, et võis koolitada oma poega ja tütart. Ta muretses ka selle eest, et poeg võis jätkata oma õppimist gümnaasiumis. Kuid sellega ei lõppenud veel ta kangelastegu. Vaatamata sellele, et ta kogu nädal töötas raskesti, ta ei jätnud hooletusse koosolekuid Päästearmees, eriti mitte grupikoosolekuid, kus ta töötas grupijuhatajana juba palju aastaid.

Igal aastal külastas Peeter Päästearmee koosolekuid sama sageli kui tema emagi, ja jõudnud gümnaasiumi, sai ta korpusekadetiks. Ta õppis ka puhuma kornetti, ja puhus ühes teiste poistega noorsoo puhkpilliorkestris. Ta armastas oma kornetti, ja varsti ta mängis tähtsat osa orkestris. Andes oma vabal ajal tunde, ta teenis nii palju raha, et võis õppida edasi kellegi muusikeri juures. Andnud oma viimase eksami, talle pakuti väga hea koht. Ta pidi saama koha soolokornetistina kuskil suures orkestris. Kui ta võttis selle vastu, pidi ta lõpetama mängimisega Päästearmees. Ta ei külastanud enam koosolekuid. Korpuseohvitser ei võinud enam loota, et ta on kaasabiks laulus oma kornetiga, mida ta senini teinud. Peetri ind Jumala töös aeti ära januga kunsti järele, nagu ta ise nimetas seda. Muusika muutus talle Jumalaks.

Aga Jumal ei lakanud armastamast teda. Vastupidiselt mõtlen just, et Jumal armastuses tema vastu, ja olles valinud teda suurele tööle, võttis temalt teda, Saage nüüd minust õieti aru. Ta ei jätnud oma ema hätta. Ta ei kaotanud head kuulsust, mida ta omas kõikjal. Ta ei murdnud ka oma truudust tütarlapsele, keda armastus ühendanud temaga aastate kaupa, ja kes sai temale abikaasaks, ehk küll ta pidi lahkuma oma tööst korpuses, kus ta oli tugevamaid jõude noorsootöös. Ta ei jätnud hooletusse oma kohustusi kui poeg, kui kihlatud, ja hiljem kui abikaas. Ent ta ei olnud truu Jumalale. Ja nagu lugesin tema südantlõhestava kirja ridade vahelt, oli ta andnud oma suurt armastust, mida ta omas Jumala vastu, oma noorele naisele.

kellega ta oli nii kokku kasvanud mööda kaheksa kuu jooksul.

Kirjutasin temale, paludes teda tulla meile mõneks nädalaks. Võibolla selle läbi ta saaks aidatud pöörama oma süda jälle Jumala poole ja anduda tervesüdamlisele teenistusele, milleks tal oli veel võimalusi, ehk küll ta kord vahetanud seda nii kergemeelselt oma „kunsti" vastu. Aga kui palju valu tegi mulle tema küsimus: „Kas on veel väärt elada?" Säärase küsimuse vastus oleneb meie eluviisist.

Usun, et nimetatud noormees oma nooruses kutsuti teenima oma õpetajat. Selle asemel ta aga valis „kunsti".

Kuidas on meie eluga? Kas ei ole midagi, mida võiksid teha oma õpetajale? Kas ta ei ole pannud oma käe su õlale, öeldes tasa, kuid kindlusega: „Tule, jälgi mind!" Tema võib juhatada sind alalisele andumusele temale ja pattudes surevale maailmale.

Kas maksab elada? Ja, maksab küll, kui meie otsime kõigepealt Jumala riiki ja tema õigust. Maksab küll, kui sa kuuled Jumala häält ja täidad tema käsku: „Tule, võta oma rist ja jälgi mind!"

Kuid rist ei puudu. Kui meie isemeel on surnud ja elame ainult Kristusele, on elu väärt elada. Ilma külvita ei või olla lõikust. See sisaldab ohvrit,

(Järg 3. lhk.)

Päästeohvitseri päevikust.

Territooriumile uus peasekretär.

Kindral on määranud kolonel R. Sjöblomi meie territooriumi uueks peasekretäriks. Õnnitleme ja soovime rohkeid õnnistusi tööle Soomes kui ka meie oma armsal kodumaal.

Ole julge!

Kui lapsena vaatlesin päästesõdureid, kuulasin nende tunnistusi ja nägin neid rääkimas teiste inimestega nende hinge pärast, imestasin suuresti nende julgust. Vähehaaval ei tundnud ma enam rahuldust vaatlemisest teiste julgusele, vaid minus ärkas tahe sarnaneda neile. Kuid siis kohtasin vastoluga. Olin arg, ja oli väga raske võita oma argtustunnet. Kurvastusin selle üle ja palusin tõsiselt Jumalat, et tema annaks mulle julgust. Ei märganud siiski mingit muudatust. Ühel päeval kuulsin kedagi Issanda tunnistajat rääkivat koosolekul, ja ta ütles: „Kuidas sa saad julgeks?" Nüüd pidin kuulatama õieti. Võib-olla sain siin õige vastuse. See oli väga lihtne vastus: „Selle läbi, et oled julge. Mine siis kaasa võitlusse!" Ei või tunnistada, et julgus on tarvilik lihtsalt võitluse pealtvaatamisel. Siis tuleb kartus ja ütleb: „Vaata ette, et sa ei lähe sinna". Nii sain teada, et sellest üksi ei aita, kui palun Jumalalt julgust, vaid pean ka küsima tema tahtmise järele ja uskuma, et tema läheb ühes minuga. Kui tegin seda, üllatusin leides, et mis enne olnud mulle hirmuks, muutus nüüd rõõmuks.

Tean, et on palju sarnaseid, kes tunnevad nagu minagi tundsin. Olen ka kohanud neist paljusid. Võin anda teile ainult nõu uskuda Jumalat ja näidata oma usku üles silmapilkse sõnakuulmisega Jumala häälele.

Jumala kutse.

„Jehoova räägi“.
Saam. 3:9.

Jumal räägib inimestega, nende päästmise üle. Kui inimene on sõnakuulelik ja allub päästmisetingimustele, siis pole Jumala poolt mingit takistust päästmiseks. Nii elab inimene läbi uuestisünni ja saab ka tunnistuse, et ta on jumalalaps.

Jumal räägib ja juhib ka inimest pühitsuse ellu, ühest astmest teise, kui inimene kuuleb Jumala häält ja allub tema nõuetele.

Kuid Jumal räägib veel ja kutsub inimest tööle oma viinamäele. Iga kord, kui Jehoova räägib, on meil vaja vastata ja vastus võib olla ainult kas „ja“ või „ei“. Mul ei ununе kunagi päev, mil Issand kutsus mind Päästearmeesse, aga mina vastasin esialgu „ei“, sest võitlus paistis tõesti liig raske. Ma ei läinud enam Päästearmee koosolekuile, vaid katsusin rahuldada end mujal. Ma mõtlesin eneses, et las vennad kõnelevad ja mina avan ainult südame õnnistustele. Seal tuli Jeesus, näitas mulle oma veriseid haavu. Ma peatusin ja ütlesin endale: „Seda kannatas ta minu eest.“

Ilusam maailmas on puhas süda.

Kauem ei võinud ma mõtelda, sest minu juurde tuli keegi usklik õde ja ütles, et mõned usklikud armastavad istuda ainult pehmetes sulepatjades, ega taha sugugi võidelda. Ma vaikisin — siis ütlesin endale: „See olen mina.“ Nüüd murdus minu uhke „mina“ ja minust sai päästesõdur. Läks teatud aeg, mil olin õnnelik sõdur, sest sõnakuulelikud lapsed on tõesti rõõmsad.

Siis kuulsin uuesti Jumala vaikset häält, mis ütles, et ma peaksin saama päästeohvitseriks. Nüüd tuli saatan ja ütles, et see on juba liig palju. Ma võitlesin ja nägin enda eel selgesti ainult kahte teed: kas olla jumalalaps, see tähendab olla sõnakuulelik kõigis või jälle minna tagasi maailma, sest kolmandat teed, mida pole olemaski, ei leidnud ka mina. Ma langesin põlvedele ja võitlesin kaua kuni mul oli jõud ütelda: „Issand, kuhu peaksin minema, sest sinul on igavese elu sõnad?“ Ma tänan veel täna Ju-

Lõpp 4. veerul.

Palvekuulmine.

Kirjutanud kapten Eric Lindgren, Rootsis.

Väikese poisina sain õppida paluma Jumalat. Usk Jumalasse, mida kinnitati juba siis palvevastuste läbi, on aidanud mind palju aastate jooksul, kui olen ohvitser, ja see kinnitatakse igal korral uuesti, kui saan Jumalalt palvevastuse. Tahan siin anda oma mälestusist mõned palvevastused, mis teinud mind tugevamaks usus.

Kui olin kümneaastane, suri isa, jättes ema ja minu vaesusse. Kõik paistis nii pime. Oli sõjaaeg. Isa viimane palve enne tema surma oli, et ta saaks tükikeseleiba, kuid emal ei olnud anda seda talle. Kui isa oli lahkunud, põlvitas ema Jumala ees ja teatas temale meie tarvidustest. Lühikese aja järele koputas keegi uksele, ja meile toodi pitseeritud ümbrik suurema summa rahaga, mis aitas meid sel puhul meie hädas. Unustamatu palvekuulmine.

Viieteistaastase poisina külastasin Päästearmee koosolekuid meie linnas. Muutusin oma hinges õnnetuks. Ühel õhtul tundsin, et pean saama päästetud. Istusin ja ootasin, et keegi tuleks ja räägiks minuga, ent keegi ei tulnud ja koosolek lõpetati. Ruttasin koju, põlvitasin seal ja palusin omale päästmist. Jumal kuulis mu palvet, ja lapseusk, mida olin kaotamas, sai kinnitatud. Sain päästetud. Halleluuja!

Kutse, saada päästeohvitseriks, ei tulnud üllatusena. Ometigi paistis see mulle võimata, sest olin vastutav ema ülalpidamise eest. Panin siiski asja Jumala kätesse. Varsti sain teate, et olen vastuvõetud kadetiks. Siis tuli uus raskus. Kuskohast pidin küll saama kõik tarvilikud riided? Kuid ka siin näitas Jumal, et tema kuuleb palveid, sest mul ei puudunud midagi, astudes kadetikooli.

Mõtle oma hingele!

Aeg möödus. Olin määratud väikesesse korpusse lõuna Rootsis. Ühel päeval tundsin sundi muretseda materjali saali remonteerimiseks. Jumala ees sain veendumuse, et kõik õnnestub. Algasin korjamisega. Kõik läks hästi. Inimesed olid lahked ja annetasid heldesti. Kuid lõpuks tuli löök tagasi. Keegi ei andnud oma poolt lubatud summat. Oli järel vaid mõni päev, enne kui mina ühes oma seltsilisega pidime lahkuma kohalt. Töö saalis oli valmis, kuid vahendid tasumiseks puudusid. Küsisin Jumalalt: „Mida sa mõtled sellega?“ kuid sain vastuseks ainult piiblisõnu: „Jääge vaikseks ja tundke, et mina olen Jumal.“ Palusin tungivalt edasi Jumalat, kuid vastus nagu ei tulnud.

Oli vaid üks päev järel, enne kui pidin lahkuma linnast. Kuulsin oma südames häält: „Mina neiu X juurde!“ Protesteerisin, sest olin juba ennem käinud seal, saades eitava vastuse. Lõpuks olin kuulelik ja läksin, kuid mind paluti tulla järgmisel päeval. Tundsin kuidagi, et Jumal täidab oma tõotust. Kaks tundi enne rongi ärasõitu, millega pidin reisima, külastasin uuesti neiu X. Ta andis siis mulle tuhat krooni. Palvekuulmine!

Ühes põhjapoolses korpuses lamasin haigena. Koosolek oli kuulutatud eelpostis. Leitnant küsis, kas peab teatama, et koosolekut ei peeta seal. Vastasin eitavalt, sest olin kindel, et Jumal kuuleb mu palveid. Leitnant vaatas minule kaheldes ja arvas, et ma ei saa kuidagi sõita jalgrattal nii pikka teed, kuigi ma võibolla saan sel päeval sängist välja. Samal päeval, kui koosolek pidi olema, palusin Jumalalt omale tervist. Siis tuli tervendav jõud ülevalt, ja ma võisin tõusta voodist. Palvekuulmine!

Viimasel talvel külmetusin raskesti. Ühel koosolekul streikis mu kurk täielikult. Ei võinud rääkida ega laulda. Järgmisel päeval pidi algama neljateistpäevane sõjaretk, ja mul ei õnnestunud saada kedagi abiks juhatama koosolekuid. Imestasin, kuidas läheb. Õhtul, paludes Jumalat, ütlesin: „Issand, sa tead, et homme algab rünnak. Tee mu kael terveks!“ Kui ärkasin hommikul, tundsin, et Jumal öö jooksul teinud, mida palusin õhtul, sest ilma raskuseta võisin rääkida ja laulda. Palvekuulmine!

On palju enam, millest tahaksin rääkida, sest olen kogenud palju imelisi asju sest ajast, kui olen päästetud. Olen näinud, kuidas Jumal vastab palvetele nii vaimulikkudes kui ihulikkudes tarvidustes. Palvetee on kindel, kuid raske. Seal varitseb alaliselt saatan, kes tahab takistada Jumala rahvast minemast edasi. Kuid ainult palve ja usu läbi meid hoitakse Jumala lastena ja teenijatena.

KUIDAS SINA VALID?

Võid alata oma päeva kahel viisil: Jumala sõnaga ja palvega või ilma sõnata ja palveta. Kuidas sa teed?

Maailmas leidub kahte liiki inimesi: õiged ja jumalakartmatud. Maailma lapsed ja Jumala lapsed. Kummasse liiki kuulud sina?

Maailmas on kaks suurt valitsejat: Jumal ja saatan. Kumba neist teenid sina?

Kaks teed viivad sellest ajast igavikku: lai ja kitsas. Millisel käid sina?

On kaks olukorda, milles inimesed surevad. Üks sureb Issandas, ja teine oma pattudes. Millises olus oled sina, kui saabub sinu viimne tund?

On kord kaks ülestõusmist: õigete ja ülekohtuste. Kummast saad sina osa?

On kaks sihti: igavene elu ja igavene surm. Kus ja kuidas möödub sinu igavik? Sul on vabadus valida. Oh, et sa mõtleksid sellele, mis sinu rahule ja igavikule läheb tarvis!

„ÜHELT PAGANALT

neile, kes elavad paremas ilmas“, oli pealkiri kirjutisel Norra ajalehes Päästearmee viiekümneaastase juubeli puhul sel maal. Tervitus oli:

„Imetlen Päästearmee head meeleolu, võitlusindu ja julgust. Kõigeesmalt nende kõikumata julgust. Võtan viisakalt kübara peast trummilööja ees, kes rõõmuga lööb trummi Issandale auks. Kuid et ma ei ole idioot, ei tee ma seda mitte avalikkuse ees. Kuigi ma selleläbi ei kaotaks mingit kõrgust, ei taha siiski saada avalikult väljanaerdud. Ent kui ma kord peaksin saama kristlaseks, tahan tarvitada Päästearmeed proovikiviks, kas ma tõesti olen see, või on minu kristlikkus vaid ettekujutus.

Päästearmee omab õiget vaimu, ja tal on julgust näha midagi suurt selles, mis paistab inimestele naeruväärne — võtta vastu pilget rõõmsa meelega ja huumoriga, mis sobib sellele, kel on säde meie Issanda meelest.“

Algus 1. veerul.

malat nimetatud aulise võidu eest.

Ma tundsin ka üht õnnelikku jumalalast, kellega Jumal rääkis ja kutsus teda oma viinamäele tööle, aga tema vastas: „ei“. Ta mõtles, et teel, mille ta ise valib, lõhnavad roosid, aga seal kasvasid ohakad. Tänapäev on ta õnnetu, kuigi oli kord õnnelik jumalalaps. Ta tunnistas, et Jumal tunneb paremini meie tulevikku kui meie ise seda tunneme. Seepärast on väga tähtis olla sõnakuulelik Jumala kutsele. Ida Nurmela.

Klassiseltsilised.

Lilli seisis ja nuttis koolivärava taga. Ta oli seitsme aastane väike tüdruk ja ei olnud kunagi üleelanud rõõmust ja ilusat suve, ei olnud ka kedagi, kes oleks hoolinud temast. Seal, kus tema elas, ei küsinud keegi tema pisarate või katkenud riiete järele. Lilli, väikene mahatallatud inimlill, tundis, et nutt annab talle natuke lohutust ja iseäranis täna näis ta leidvat troosti oma pisarais. Põhjus tema pisaraile oli, et teised lapsed pilkasid vaest tüdrukut tema riiete pärast. Sellepärast tõmbas ta ennast tagasi ja peitis end suure koolivärava taha vahetundide ajal, ja kui ta oli saanud ennast välja nutta, tundis ta end vähe julgemana. Ta hõõrus oma silmi väikeste kätega. Keegi poiss tuli just ümber nurga ja nägi teda, kui ta seisis seal üksinda. Poisi riided olid kulunud, kuid lapitud ja tema ümmargune, lahke nägu oli puhtaks pestud. Tema esimesed sõnad tüdrukule oleksid näinud olevat valjud, kui neile ei oleks järgnenud naeratus. „Seisad siin ja pirised! Need on ainult väikesed lapsed, kes sarnasel viisil nutavad ja pirisevad.“

Ta tegi väikese vaheaja ja vaatas vaesele abitule olevusele pealaest kuni jalgadeni, mis olid kingadeta. „Miks sa nutad?“ jätkas ta edasi lahkema tooniga ja naeratas edasijätkavalt temale. „Kas sinu ema on olnud pahane sinu vastu?“ Lilli raputas vaid pead. „Oled sa söönud lõunat täna?“ Uuesti sai ta pearaputuse vastuseks. „On see tõesti nii?“ Küsimus sai vastatud peanoogutamisega. „Kas sa sellepärast nutatki?“ Lilli ei vastanud. Ta vaid raputas pead. „Mis see siis on, mis sul puudub? Kas sul ei ole keelt, et võiksid rääkida?“ „Nad naersid minu riiete üle,“ vastas Lilli läbi pisarate. „Kes need? Need teised lapsed?“ küsis ta osavõtliku häälega. Uuesti sai ta vaid peanoogutuse vastuseks. „Mis see neisse puutub! Ja pealegi, mis on sinu riietel viga?“ „Kas sa ei näe seda?“ ütles Lilli, kes sai huvitatud poisi ristküsimusist. „Ei,“ vastas poiss. „Siis ei hooli ma sellest, mida teised ütlevad,“ ütles Lilli ja naeratas värisevate huultega.

Lilli ja Andres said headeks sõpradeks ja nad rääkisid paljude asjade üle. Lilli jutustas, et see oli tema esimene päev koolis. Samal ajal helises koolikell. Pärastlõunased õppetunnid pidid algama. Kui mõlemad lapsed jõudsid klassi ukseni, võttis Andres taskust välja ühe kokkukeeratud paberi. Ta ulatas selle Lillile ühe naeratusega ja ütles: „Võta see! Sa ei ole saanud lõunat, siis on siin sulle üks kompvek. Kui sa imed seda, siis sa ehk ei tunne end nii näljasena.“ Siis pööras ta end ümber ja jooksis tüdruku eel klassi.

Õppetund ei olnud jõudnud kaugele, kui õpetaja pani tähele, et Lilli liigutas suud nii ebaharilikult. Ta kutsus Lilli ette laua juurde ja esitas mõned lahked küsimused vaesele ehmunud tüdrukule. Järsku ilmus esile väike tedretäheline poisinägu laua juurde. „Preili . . .“ sosistas poiss tasa ja tõstis üles oma parema käe. Ta ei liikunud paigalt ja vibutas rahutult oma parema käega. „Preili, see olin mina, kes andis talle kopveki, sest ta ei ole saanud täna mingit lõunat.“ Mitte üks hääl ei katkestanud sügavat vaikust klassiruumis. Õpetaja silmad olid niisked pisaraist, ehk ta küll kuivatas silmi ja prille paaril korral. Lõpuks ütles ta: „Minge tagasi oma kohtadele, väikesed lapsed!“ Kuid ülejäänud osa õppetunnist ei olnud eriti õnnestunud.

Koduteel ühinesid mõlemad lapsed. Andres jutustas, et tema ema ei ole teda kunagi löönud. Isa oli varemalt olnud vähe kõvakäeline, kuid viimasel ajal ei ole ta teda enam puudutanud. „Kui ema peaks lööma mind,“ ütles Andres, „siis ta ei saa suudelda mind, kui ta paneb mind magama õhtutel.“ „Suudelda sind!“ hüüdis Lilli. „Täiesti nii, kui tehakse väikeste lastega! Suudleb sinu ema sind? Paneb ta ka sulle teki peale? Seda ei või ma küll mitte kunagi uskuda.“

Lilli häälekõlas valitses kurbus, nii et ta oli sunnitud kahtlema, kas poiss rääkis tõtt. Ta ajas ära tema kahtluse sellega, et ütles: „Ja, seda on ema alati teinud ja isa ka vahest.“ „Teeb ta seda ka laupäeva õhtutel?“ „Ja miks siis mitte?“ „Kuidas peavad nad endid üleval siis, kui nad on joobnud?“ „Nad ei ole kunagi joobnud. Ema ei ole seda kunagi olnud. Ta käib sageli Päästearmees. Varemalt isa jõi, kuid nüüd on ta päästetud ja läheb ühes emaga.“ „Sellest ei saa ma aru,“ ütles Lilli.

Päev pärast seda andis Andres Lillile paki võileibadega ja ütles: „Ema andis mulle need, et sööksin, aga ma ei ole näljane. Võta sina need!“ „Kas sa ei ole täiesti terve?“ ütles Lilli ja näppis rahutult pakki. „Olen küll, kuid ma ei taha süüa. Söö sina!“

Andres edasijätkavalt andis Lillile oma toidu ja alati ütles, et ta on söönud, kuid see ei näinud aitavat Lilli nõrka tervist. Tema kuiv, alatine köha läks halvemaks ja ta jõud kadus vähehaaval. Ühel vahetunnil ütles Andres järsku: „Tead sa, Lilli, eile õhtul sain ma päästetud Päästearmees.“ „Päästetud! Mida mõtled sa sellega?“ „Kas sa ei saa aru sellest? Ja, tead sa, ma vahest olen olnud kuri, ja kui oleksin surnud, ma ei oleks saanud minna taevasse.“ „Mis asi see taevas on?“ „See on paik, kuhu kõik head inimesed lähevad. Poisid ja tüdrukud võivad seal mängida terved päevad, päike paistab seal alati, puudel kasvavad õunad ja viinamarjad läbi aasta, ja neid võib korjata nii palju kui tahetakse ilma rahata. Seal mängib ilus muusika, ja-ja-ja sa võid küll uskuda, et seal on huvitav.“

Andres oli täiesti hingetu pärast oma pikka taeva kirjeldust. „Kuidas sinna saadakse?“ küsis Lilli, ja ta silmad olid suured imestusest: „Sinna kolitakse peale surma.“ „Mil viisil siis?“ „Jeesus saadab käsu ühe järele, kuid alati peab olema täiesti hea, sest ta tuleb siis, kui teda kõige vähem oodatakse. „Aga kuidas peab tegema, et saada heaks?“ „Sa saad kuulda, kuidas see läks minuga. Kapten Päästearmees näitas mulle, kuidas ma pean tegema. Peab põlvitama niiviisi.“ Andres põlvitas õuele, seal kus nad seisid. „Põlvita sina ka Lilli!“ jätkas ta. „Sule oma silmad ja ütle: „Armas Jeesus? Ma olen vahest olnud halb, kuid ma tahan heameelega saada heaks tüdrukuks, nii et võiksin saada taevasse. Armas Jeesus! Päästa mind ja tee mind heaks!“ Lilli ütles sõnasõnalt järele. „Nüüd on see tehtud,“ juubeldas Andres. „Jeesus kuuleb alati palvet. Tema aitab sind olla hea.“ See oli rohkem, kui harilikult vaikne tüdruk, kes hiljem seisis suure ühiselamu trepil. Tema palavikust tuline ihu ei saanud mingit rahu öö jooksul ja sosistades ütles ta jälle ja jälle: „Armas Jeesus! Päästa mind ja tee mind heaks!“ Ehk küll tema joobnud ema kuulis sõnu, kui Lilli rahutult keeras ennast voodis, ümises ta ainult: „Need on need ülesanded jällegi. Ma ei saa aru, miks lapsed peavad käima koolis. Ma ei ole kunagi käinud mõnes koolis ja sellepärast on minu peaaju selge. On kuulda, nagu tüdruk saaks jumalakartlikuks.“ Nii uinus ema jällegi magama. Lilli ei tulnud kooli järgmisel päeval ja Andres mõtles, et terve maailm oli üles ja alla pööratud. Lilli ei tulnud kunagi enam kooli. Õpetaja pani tähele, kui kurb Andres oli ja aimas selle põhjust. Kolm nädalat hiljem ütles ta temale, et tal ei ole vaja olla kurb, sest Lillil on nüüd palju parem. „Kuidas siis! Kas ta isa on saanud parema teenistuse? Ma loodan, et ta annab nüüd vähe paremat toitu!“ „Ei, ei, see ei ole nii,“ ütles õpetaja ja ta silmad täitusid pisaratega, mõeldes Lilli paljudele kannatustele. „Lilli on läinud taevasse.“ „Oh, küll ma olen rõõmus!“ kogeles Andres. Ta käis mitu korda ringi õuel, enne kui sai asjast õieti aru. Ta tundis suurt puudust. Järsku seisatas ta ja ütles iseenesele ja ta silmad säraseid rõõmust: „See oli siiski hea, et sain öelda talle, et ta pidi saama päästetud.“ Ta tundis, kuidas suur soe pisar veeres üle põse ja kui mälestus tema väikesest sõbrast seisis selgesti ta ees, lasi ta oma tunded vallale, nuttes suure häälega.

Seda peab ainult tarvitama.

Keegi seebivabriku omanik ja tema hea tuttav, kes oli väga vaga mees, läksid jalutama Vabrikuomanik jutustas teel: „Kristlikkusest on küll vähe kasu, sest muidu poleks nii palju halbtusi maa peal.“

Nad läksid edasi. Ühe ehituskoha juures mängis keegi poiss niiske mullaga. „Vaata seda musta poissi, neid korratuid maju ja seda tänavaosa. Sinu seep paistab küll olevat asjata,“ ütles kristlik sõber.

„Oh, minu seep on hea,“ arvas teine, „seda peab ainult tarvitama.“

„Vaata nüüd,“ vastas sõber, „just niisamuti on ka kristlikkusega.

Issand Jehoova olgu su elu ülem rõõm.

„Võitlusse!“ kostab me auline hüüd.

„Sõjahüüdudega“ kõrtsis.

„Oh Jumal, tee mind abiks ja õnnistuseks kellelegi vaesele kõrtsikülastajale, kellega Sa lubad mind kokku puutuda!“ palus noor kadett külmal talveõhtul, minnes kõrtsi „Sõjahüüdu“ müüma. Ta oli palju kordi varem läinud sama teed, kuid seekord tundis ta erilist vastutust nende meeste ja naiste eest, kes õhtu õhtu järele istusid kõrtsis.

Mõtle, kui kohtan mõne vana koolisõbraga või mõnega, keda varem kohanud samal kohal. Ta on jõudnud esimese kõrtsini — avab ukse ohkega: „Aita mind, Jumal!“ Uksehoidja naeratab sõbralikult ja ütleb „teretulemast“. Astudes sisse tungib talle hirmust alkoholi- ja tubakalõhna vastu. Üks kunde istub ja lällutab mingisugust tralliviit teiste lõbustamiseks.

Kadett tuleb laua juurde, kus istub keegi mees ja nutab kui väike laps. Ta peatub, et teada saada põhjust. Mees jutustabki nuuksudes: „Oh, noormees, kord kandsin ka mina seda univormi. Ma olin joomaori, kuid Jumal oma suurest armust tõstis mind sealt välja. Olin mitu aastat sõdur. Minu lapsed käisid pühapäevakoolis, ja kõik oli nii auline. Kuid siis tuli üks päev täis muret, kurbust ja saatan sai mind langemisele. Olin liiga nõrk ja nüüd istun ma siin õhtu, õhtu järele, hirmsam joodik, kui kunagi varem. Minu abikaasa suri valust ja murest ja minu lapsed on kuskil lastekodus. Aidake mind! Aidake mind!“ —

„Kolgata veres on veel jõudu üht vangi vabastada,“ oli vastus, mida kadett võis anda mehe hädahüüdele. Kuid sellest oli küll. Joodiku vaade selgub ja lootussäde tuleb esile, kui ta vaikselt ümiseb: „Jeesus suri minu eest. Ta suri minu eest.“

Kadett astub järgmise laua juurde. Seal istub keegi vana hallipäine mees, kelle terve olek tunnistab joodiku elust. Sealsamas istub ka üks noormees, kes tuhmunud pilguga vaatab poolelijoodud viinaklaasi. Järgmise laua juurest tuleb suur, tugev mees ta ette, ähvardades rusikaga. Üks samm veel ja kadett oleks saanud rusikaga vastu silmi. Kuid uksehoidja astub vahele ja saadab joodiku uksest välja. Mees sai kogeda, millist rõõmu annab maailm.

Viimase laua juures istuvad kolm tütarlast ja keegi noormees, suitsetades ja naljatades. Kui kadett pakub „Sõjahüüdu“, hüüab üks neist: „Teie olete idioot, kes jookseb sarnaselt ringi oma lehepakiga. Istuge siia, jooge ühes meiega ja nau-

Järg viimasel veerul.

Tallinna I.

Möödunud kuu suurim juhtumine „Esimeses“ oli komandörleitn. ja proua Boweri külaskäik. Nüüd nad enam ei tulnud kui võõrad, sest mäletame veel hästi nende tervituskoosolekut möödunud sügisel, ja rõõmustasime võimaluse üle kinnitada ja muuta sügavamaks sõprust oma juhtidega. Nende koosolekud olid täis vaimu, jõudu ja inspiratsiooni. Nende sõnum oli meile kõigile ehituseks ja kinnitamiseks. Kahjuks ei ole praegune aastaaeg parim sisekoosolekute pidamiseks. Valged, soojad õhtud meelitasid mitmeid nautima kevadilma, mille tõttu meie saal ei olnud nii täidetud, kui oleksime soovinud seda. Ent siiski kaunis hulgake rahvast oli kogunud. Nägime ka ilusamaid vaateid — hulk armutroonil, kes

palves otsisid jõudu ja uuendust.

Külastamispäevad, nagu teada, olid 4. ja 6. mai. Ei taha aga unustada meie väljamüüki, väsimatu koduühingu sekretäri ja ta heade abiliste korraldusel, viimasel aprillikuu nädalal ja altariteenistust 1. mail. Soojem tänu kõigile erilise pingutuse eest heade tulemuste saavutamiseks. Ehkki see ei jätkunud kõikide kulude katteks ühenduses remondiga ja kolimisega uude ruumi, aitas see siiski meid kaunis palju edasi.

Nüüd oleme siis jälle kesk suvist elu selle võimalustega, ja kuna ei ole kerge koguda rahvast ruumidesse, tahame, oma õpetaja eeskujul, minna tänavatele ja teeäärtele kutsuma neid kuningate Kuninga pulmalauale. Ümber kogu maailma on päästesõdureil eesõigus sammuda vabaõhu-töö esirinnas. Hingi, keda võidetud sarnaste koosolekute läbi, võib arvata kümnetuhandetega. Sellepärast usume vabaõhukoosolekute suurt tähtsust ja tahame kasutada võimalusi parimal viisil. Palju hääli meelitab rahvast suvel ära Jumalast. Meie tahame olla hüüdvad hääled, kes kutsuvad neid õiguse ja pühitsuse teedele. Jah, tehku Jumal meie suvist rünnakut õnnistuseks ja päästmiseks paljudele hingedele!

Bertil Thyrén,
adjutant.

Tallinna II.

5. mail oli rõõm tervitada meie keskel jälle territooriumi juhatajat kom.-ltn. ja pr. Boweri. Vaatamata ilusale kevadilmale oli tulnud suur hulk armee-sõpru, kes innuga kuulasid komandöride sõnumeid. Kuigi just nähtavaid tulemusi polnud, ometi Jumala sõna ei tule iialgi tühjalt tagasi.

Külmade ilmade pärast pole veel peetud kõike meile lubatud vabaõhukoosolekuid. Ainult kahes kohas oleme teinud algust, ning leidnud hea kuulajaskonna. Aitaks Jumal, et evangeeliumi sõnum, mida sellel suvel neljal vabaõhukoosoleku paigal kuulutame, oleks paljudele õnnistuseks. Nii võib iga tõsine päästesõdur olla väga rõõmus, et kogu suvi on rohkelt tööd Jumala riigi laial väljal.

K. Nurmela,
kapten.

Rakvere korpus.

Möödunud kuul oli meil ilusaid võimalusi töötamiseks. Ilusam päev oli kindlasti Emadepäev. Õhtul oli korpusel päevakohase kavaga koosolek, millest võtsid osa ka pühapäevakoolilapsed. Nende ilusad laulud ja deklamatsioonid olid vaimustavad ja kandsid meie kõikide mõtted tagasi lapsepõlve mälestuste valda — ema armastusekodu soojuse juurde. Ühislaul „Ema süda“ lauldi kogu rahva poolt sügava seesmise liigutusega. Lõpukõne Jesaia 49:15 alusel selgitas meile Jumala armastuse piiramatust meie eksivate inimlaste vastu. Oleme ka alanud vabaõhukoosolekutega ja hindame neid kui suuri võimalusi Jeesuse meie õnnistegija soovi täitmiseks „Minge kõige maailma ja kuulutage armuõpetust. . .“ Mark. 16:15.

V. Muul,
kapten.

Algus esimesel veerul.

tige elu.“ — Aga üks tütarlastest ostab siiski lehe, et viia seda koju oma „kirikumammale“. Võib-olla ta ema just siis oli põlvedel ja palus oma tütre eest, et Ta hoiaks teda patust ja kurjusest.

Mõned lehed oli kadett müünud. Mõned õnnistavad sõnad ütelnud. Nüüd jätkas ta teed, minnes järgmisse kõrtsi. Väljas kohtab ta üht meest, kes värisedes toetub vastu külma majaseina. Kadeti küsimusele, kus on ta palitu, vastab ta: „Olen viinale ohverdanud kõik, mis ma omasin, kõik mööbel, väärtasjad ja terve minu kodu. Eile viisin pandimajja oma palitu, et saadud raha eest osta taldrikutäis sooja suppi ja tasuda öömaja. Nüüd mu ainuke päästja on revolver või üks kõis.“ —

Ta sai sama vastuse, mida äralangenu kõrtsis: „Veri Kolgatalt võib üles tõsta ja päästa ka kõige sügavamale langenut.“ Kadett surub mehe kätt, soovib talle Jumala õnnistusi ja ruttab koju. Ta oli teinud oma töö ja palus nüüd, minnes teel, kõigest südamest joodikute, nende vaeste patuorjade eest, keda saatan nii tugevasti on sidunud oma köidikutega. Oma südames kuulis ta Jumala häält: „Häda sulle, kui sa ei aita neid vaeseid ülestõsta patuporist!“ Kuid ta kuulis ka tõotust: „Mina olen sinuga, ära karda mitte, võitlus pole sinu, vaid Selle, kes on kutsunud sind!“

Jeesus päästab.

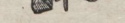

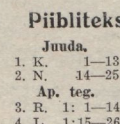

Mööga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstid juunis.

Juuda.
1. K. 1—13
2. N. 14—25

Ap. teg.
3. R. 1: 1—14
4. L. 1:15—26
5. P. 2: 1—11

Ilmut. raam.
6. E. 1: 1— 8
7. T. 1: 9—20
8. K. 2: 1— 7
9. N. 2: 8—17
10. R. 2:18—29
11. L. 3: 1— 6
12. P. 3: 7—13
13. E. 3:14—22

Markuse ev.
14. T. 1: 1—11
15. K. 1:12—20
16. N. 1:21—34
17. R. 1:35—45
18. L. 2: 1—12
19. P. 2:13—20
20. E. 2:21—28
21. T. 3: 1— 8
22. K. 3: 9—21
23. N. 3:22—35
24. R. 4: 1—12
25. L. 4:13—20
26. P. 4:21—29
27. E. 4:30—41
28. T. 5: 1—14
29. K. 5:15—20
30. N. 5:21—34

Palveained.

5. juunini — Hiina.
12. „ — Lõuna-Ameerika
19. „ — Kõik allohvitserid.
26. „ — Meie Armee juhid.

5.20/335 E

Hõiska, lunastatud Siion!

1.

1. Kõigud elumerel usulaevaga, Kardad, et pea laintesse pead vajuma — Arva kokku õnnistused — näha saad: Kindlasti veel Jeesus tormi vaigistab.

Arva kokku õnnistused sa, Kindlas usus, suure hoolega. Arva kokku kõik, mis Jumal teind, Ja ta armastusest imetlema pead.

2. Kõnnid kurbuses ja mures — rõhutud, Tundub rist nii raske, oled koormatud. Arva kokku õnnistused, mis sa saand — Rõõmupisarad siis silmist voolavad.

3. Kui sa näed, kuis teised vara koguvad, Meeles pea, et Jeesuselt sa kõike saad. Vaikselt arva õnnistused — kindlalt tea: Keegi taeva kaduvusega ei saa.

4. Kui sa varjudega kohtad eluteel, Looda Päästja peale, rõõmsaks saab su meel. Arva siis ka õnnistused hoolega — Koju rahuriiki sind siis kannab Ta.

2.

1. Ma tunnen imelist jõge, Mis ristist välja veel keeb. Ta ees ma tunnen ka väge, Mis lumest valgemaks teeb. Ta Jeesuse haavadest voolab Ja verest punab ta pind. Mu südame sisse ta hoovab Ja patust puhastab mind.

See imelik, imelik jõgi Nüüd ristist välja veel keeb. Veel Jeesuse veres on vägi, Mis patust puhtaks mind teeb.

2. Kust iial läbi ta jookseb, Kõik ümbrust seal soendab! Kui põudset maad ta kord kastab, Siis viljakandjaks see saab. Kui kõrbest kord läbi ta hoovab, Kõik roosiõiteks ta loob. Kui võitluseväljal kord voolab, Siis rahu sinnagi toob.

3. Seal iga õnnetu süda Siis üsna rahule jääb. Kes janust nõrkenud väga, Sealt otsib kosutust ka. Seal parandab Jeesus kõik haavad, Mis patt me hingesse löök. Seal pimedad nägijaks saavad Ja vanad nooreks Ta teeb.

Ava süda Jeesusele.

3.

1. Seal parem maa, nad ütlevad, :,: Ilus maa! :,: Kus patt ja häda puuduvad, :,: Ilus maa! :,: Seal õhus laulud kõlamas Ja inglid tiivul hõljumas, Kuldkandled riigis kaunimas. :,: Ilus maa! :,:

2. Ei pilved kata taevast seal, :,: Õnnis maa! :,: Ei pisar läigi palge peal, :,: Õnnis maa! :,: Nad joovad armujõgedest Ja osa saavad Jeesusest, Kes kaunim taeva iludest, :,: Õnnis maa! :,:

3. Ei kiskjaid loomi, kuritööd :,: Sinna saa. :,: Surm ega õudsed patuööd :,: Sinna saa. :,: Seal on kõik pühad, laitmatud; Ei Jeesu veres päästmatud Ja oma patust pöörmatud :,: Sinna saa. :,:

4.

1. Oh rutta aukuninga eele, Las' heliseb kiituselaul. Nüüd oksi sa puista ta teele Ning valmista pruutlikult end.

Rõõmusta, rõõmusta, Rõõmusta oma Jumala sees! Rõõmusta, rõõmusta, Eluvürsti nüüd kiitku su keel!

2. Ta tuleb aukõrgusist taevast Ja lahkub kristalltrooni pealt, Et vabasta meid kõigest vaevast, Ta pannakse õlgedel' seal.

3. Ta kurvastud südameil tuleb, Et elu saaks muudetud neil; Ja valitsusvõimu ta kannab — Jumal kõigeks ta'ab olla ka sul.

5.

1. Nüüd käib me maa üle auline päästmisevoog. Ja patused pöörav Me Jeesuse juurde, kes päästa neid võib. Oh, käid sina nendega?

Oh, käid sina nendega? Oh, käid sina nendega, kes ruttavad Jeesuse juurde just nüüd? Oh käid sina nendega?

2. Nüüd väike hulgake palves ja ootuses on, Ja neile ta ilmub veel. Ja Vaimuga täidab neid, suur nende õnn. Oh, käid sa ka palve teel?

3. Suur hulk seal seisab ükskord taeva aujärje ees, Uut laulu seal laulab ta, Kuldkandled neil käes, valgeis riietes nad. Kas oled sa seal kord ka?

Oh, saada nüüd, palun ma, Su voog minu üle ka! Su päästmisevoog lase tulla just nüüd, oh Jumal, mu üle ka!

6.

1. Oh minuga nüüd tule Kolgata ristile, Seal allik on veel praegu, Nii sügav, puhas see, Et patust vabastada, Seal Jeesus suri ka. Ta tahab oma väega Meid hoida kurja eest.

Koor: :,: Ta võib täiest päästa sind! :,: Kas sa kahtled veel, Ennast anda Tal, Ta võib täiest' päästa sind!

2. Nüüd täielikku päästmist Sul praegu annab Ta Ja puhastamist patust, Sind võtab vastu ka, Sest siruta käed vastu, Sul allik avatud Ja vaimus lenda üles, Ta võtab vastu sind.

3. Mis imelise rahu Ma temalt omasin, Ja rääkimata rõõmu, Kui uue võidu sain. See õnn on arvamata. Mis südant täidab nüüd! Kes suudab ära mõista Nii aulist kingitust!

7.

1. Astu tõe eest, vaenlast võida väes. Päästja vere sees jõud sul on! Kilpi tõstame, vahvalt võitleme, Jumal ise viib meid võidule:

Koor: Üles, julgelt, ühineme sõtta, Meie lippu kõrgel tõstame! Rõõmsalt, vahvalt hüüdkem: hosianna! Lahingusse kindlalt astume.

2. Julgelt edasi, saame võidule, Tema tõotus kindlaks jääb. Jumal saadab meid, Tema päralt võit, Tõstkem ristilipu kõrgele.

3. Kõigevägevam, Isa auline, kuule palvehäält, aita meid! Pärast võitlust me koju jõuame, Saame hingata Su rinna na'al.

8.

1. Tõotused iial ei peta, Igavest' seisvad nad. Verega kinnitas Jeesus Kõik, mis ta lubanud.

Põlegu maa ja taevas, Kadugu kõik maailmas — Näed, kui jääd usus kindlaks, Tõotused seisvad veel.

2. Tee nii, kui Abraham teinud, Taeva pool' vaata sa. Lugedes tähti sa märkad, Kasvab usk, lootus ka.

3. Usu, kui pimedus piirab, päike ei kustund veel. Päästmise hommik nii selge, Koidab ju pea su teel.

4. Usu, kui taga sind kiusab, Maailm nii kurjasti. Jumala Poeg käib su seltsis Tulises ahjuski.

5. Usu, kui sõbrad kõik lahk'vad, Usu, et truuisti Jeesus, su sõber, sind saadab Maailma otsani.

6. Usu, mis iial sul juhtub, Pea oled kodumaal. Kõik, mis siin uskusid, lootsid, Igavest näed sa seal.

9.

1. Kõigist maadest ja rahvastest läbi Me Issand viib Päästearmeed, Täis armastust hingede vastu. Patustele see rõõmu nüüd toob. Me kogume hulkadeks kokku, Sõda saatanal kuulutame! Saatan põgeneb; Hüüame julgelt: Patuori, on päästmist ka sul!

:,: Jah tõesti on päästmist ka sul! :,: Sest su eest on Jeesus ja surnud, Patune, seal on päästmist ka sul!

2. Vaata ehitud saatana väge, See ähvardab neelata maad. Jeesusega me seista ei karda, Tema kaitseb meid saatana eest. Selle lipu all julgesti läeme. Kartuseta siis Kristusega, Tema nimel veel hüüame vahvalt: Patuori, on päästmist ka sul!

3. Kutsu kõiki, kes vaevatud raskelt, Kes pattudes hukuvad veel. Meie julgus — see võitlustes kasvab, Põlev armastus hingedes keeb! Siis edasi julgelt kõik läeme Oma Päästija jälgede sees, Nii et igalpool hüüdsõna kostaks: Patuori, on päästmist ka sul!

10.

1. Kui on süda väsinud ja haige, :,: Jeesule rääg! :,: Puudub rõõm ja hingerahu õige, Temale kõnele sest.

Jeesule rääg, Jeesule rääg! Truuimat sõpra ei leia sa tõest'. Ta sulle kingib jahutust ja troosti, Aitab sind võitluste sees!

2. Kui on silmad murepisarates, :,: Jeesule rääg! :,: Patuhaavad hinges sügavamas, Temale kõnele sest!

3. Kui ka kurbus elutaevast katab, :,: Jeesule rääg! :,: Usku, lootust varju alla matab, Temale kõnele sest!

4. Kui ka vahest tunned surmahirmu, :,: Jeesule rääg! :,: Ehk kui ootad Jeesust juba ammu, Temale kõnele sest!

11.

1. Kui üks patune pöörab patust end, :,: Siis on rõõm :,: Kahetsedes ta armutroonil tulnd. :,: Siis on rõõm. :,:

Taevainglid rõõmustavad, Kuldsed kandled kõlavad, Kui üks patune on tulnud Kahetsedes armule.

2. Kui üks patune sünnib uuesti, :,: Siis on rõõm :,: Kui ta valguses kõnnib julgesti, :,: siis on rõõm. :,:

3. Kui üks rändur seisab jõekalda peal, :,: Siis on rõõm. :,: Kui ta rahumaale kord jõudnud teal, :,: Siis on rõõm! :,:

12.

1. Armuõpetus veel kõlab: Jeesus suri ristil peal. Arm veel täna vabalt voolab Rikkalikult kõigile. :,: Vend, oh vaata :,: risti peale ülesse :,:

2. Rahupaika võid sa leida, Päästja süles hingata. Hinge võid veel täna päästa, Patust puhtaks saada ka. :,: Ära viibi :,: täna on veel armuaeg. :,:

3. Ehk küll armu paljud saanud, Miljonid on päästetud, Siiski armuallik voolab Jeesu haavust sullegi. :,: Elu sulle pakutakse, Jeesus suri kõigi eest. :,:

Koorid:

1. Seal on rõõm just nüüd, Minu südame sees on rõõm just nüüd; Ma kandsin üht rasket koormat, Kuid see võeti mult — Minu südame sees on rõõm just nüüd.

2. Jah, Juuda soo lõvi ees murdub kõik ahel, Ta uuesti võite toob alati meil!

3. Mul on nii vähe anda Sull' See eest, et Sina oled mul. Mul on nii vähe anda Sull', Kuid kõik seda võta nüüd.

4. Tal laulgem viisides ja kiitkem nüüd, Ja Tema pühadust nüüd iga päev, Nii et see kõlagu ka üle maa; Tal laulgem viisides ja kiitkem nüüd.

5. :,: Kui Jeesus ligi teil :,: Päästetaks hingi ja ärkamist on, Kui Jeesus ligi teil.

Täna on armuaeg!

Kui kuuled Jeesuse kutsuvat häält, siis ära viibi; ava talle oma süda ja lase teda tulla elama ühes sinuga

Ära viivita — armuaeg möödub kiiresti!

„Sõjahüüu" aunimestik.

Nr. 105 — aprill 1938.

Ohvitserid:

Kapt. V. Muul 80, kapt. H. Eimann 50, leitn. A. Hõbelaid 50, pleitn. H. Olo 50, kapt. M. Blees 25.

Allohvitserid ja sõdurid:

Seers. F. Leemann 61, sõd. H. Ülevain 50, sõd. R. Sihver 50, envoi L. Bakul 40, seers. L. Rattik 40, sõd. A. Lepik 30, seers. J. Kanter 25, sõd. J. Tennen 25, sõd. Th. Lappard 25, sõd. V. Puusepp 25.

„SÕJAHÜÜD" ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s., ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilmumisaeg 1. juuni 1938.

Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther.
Väljaandja: Päästearmee.

O.-ü. „Vaba Maa" trükk, Tallinnas 1938. a.

EESTI RAHVUSRAAMATUKOGU AR